

Sygn. akt I C 435/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale I Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Znyk

Protokolant : sekr. sąd. Anna Pelka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 roku w Ł.

sprawy z powództwa P. (...) z/s we W.

przeciwko S. M.

o zapłatę kwoty 25 804,65

oddala powództwo.

Sygn. akt. I C 435/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2015 roku powód P. (...) we W. domagał się zasądzenia od pozwanego S. M. kwoty 25 804,65 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podniósł, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 11 sierpnia 2009 roku z (...)(...)e (poprzednio L. Bank) umowy nr (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie się w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. Pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 27 września 2013 r., (...)(...)e zawarła z P. (...) umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z pierwotnym wierzycielem.

(pozew – k. 2-4).

Na rozprawie 30 grudnia 2015 r. 02 lutego 2016 roku strony nie stawiły się (protokół rozprawy – k. 38, 45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 września 2013 r. P. (...) we W. nabył od (...) Agricole wierzytelności z tytułu pożyczek, które pierwotnie zostały zawarte przez pierwotnego pożyczkodawcę i następnie przeniesione na sprzedawcę, w tym wierzytelność wobec S. M. (wyciąg z ksiąg funduszu – k. 9, umowa przelewu wierzytelności – k. 10-13, wyciąg elektronicznego załącznika do umowy-14).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu, jako nieudowodnione.

Powód wskazał w pozwie, że domaga się zasądzenia dochodzonej kwoty z tytułu wierzytelności przysługującej (...) Agricole wobec pozwanego M. W., która to wierzytelność została nabyta przez stronę powodową w drodze cesji.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

W niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do zwolnienia strony powodowej z ciężaru gromadzenia materiału procesowego i dowodzenia faktów.

Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 4 września 2013 r., I ACa 259/13, lex nr 1381585).

W rozpoznawanej sprawie do okoliczności, które pierwszoplanowo wymagają wykazania przez stronę powodową należy istnienie wierzytelności wobec pozwanego oraz jej wysokość, czego powód nie uczynił. Powód nie przedstawił ani umowy bankowej, z której wynika roszczenie. Nie wskazał nawet wysokości kwoty, jaką miał otrzymać pozwany, poprzestając na enigmatycznym stwierdzeniu, że „strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie”.

W ocenie Sądu Rejonowego, powód nie wykazał ani istnienia nabytej wierzytelności ani tym bardziej jej wysokości. Dowody przedstawione przez powoda wykazały jedynie skuteczność dokonanej cesji na rzecz Prokury, co jednak nie jest wystarczające do zasądzenia dochodzonej kwoty przez Sąd. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, lex nr 137550).

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 28 lutego 2013 r. (I ACa 873/12, lex nr 1344240) podkreślił, że reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. W pierwszej kolejności obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Innymi słowy, jeżeli nie można stwierdzić, że powód udowodnił podstawy faktyczne swego żądania, powództwo zostanie oddalone i to niezależnie od postawy pozwanego. Ujemne dla pozwanego skutki procesowe jego bezczynności, aktualizują się tylko w przypadku, gdy dowody statuuje jego odpowiedzialność, skutecznie przeprowadzi przeciwnik procesowy.

Przy takim rozumieniu ocenianych przepisów prawa procesowego należy stwierdzić, że pomimo bezczynności pozwanej w procesie nie było podstaw do wydania przez Sąd wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W § 2 tego przepisu wskazano, że w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W rozpoznawanej sprawie pomimo przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda zawartych w pozwie, okazały się one niewystarczające dla uwzględnienia powództwa. Samo domaganie się zasądzenia określonej kwoty pieniężnej nie stanowi dowodu na zasadność roszczenia. Mimo zobowiązania Sądu, doręczonego pełnomocnikowi powoda w dniu 05 listopada 2015 r., powód nie przedstawił dowodów dla wykazania twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne (k.29, 30).

W ocenie Sądu Rejonowego, przepisy dotyczące wyroków zaocznych, w żadnym razie nie mają na celu ominięcia podstawowych reguł dotyczących ciężaru dowodu.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym, bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 września 2013 r., I ACa 494/13, lex nr 1378705).

Powód nie wykazał, na jakiej podstawie doszło do wyliczenia kwoty dochodzonej w przedmiotowej sprawie. Nie przedstawiono kalkulacji dotyczących zaległości pozwanej, sposobu oraz okresu, za jaki zostały naliczone odsetki za opóźnienie w zapłacie, oraz co istotne, czy w ogóle doszło do zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem.

Powód nad wyraz lakonicznie przedstawił w pozwie fakty, w oparciu o które dochodził żądanej kwoty.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy oddalił powództwo.